

Sygn. akt: I C 147/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 2.696,76 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty ,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa –Kasa Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu,

IV. zwraca stronie pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 171,74 zł (sto siedemdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) jako niewykorzystaną zaliczkę na biegłego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.10.2013 r. powódka A. W. zwróciła się do tutejszego Sądu o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwot: 2.346,76 zł tytułem wyrównania należnego odszkodowania za spowodowaną szkodę, 350 zł tytułem poniesionej opłaty na opinię rzeczoznawcy, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu poniesionych kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, że w dniu 01.07.2013 r. B. O. (1), posiadający polisę ubezpieczeniową OC u strony pozwanej, spowodował szkodę w jej pojeździe, to jest w samochodzie osobowym marki A. (...) numer rej. (...). Powódka zgłosiła stronie pozwanej fakt wyrządzenia przez ubezpieczonego szkody w pojeździe. Pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność i wypłaciła powódce tytułem odszkodowania kwotę 2.403,38 zł. Powódka wskazała, powołując się na wnioski zawarte w prywatnej opinii, iż wypłacona kwota jest za niska i nie pokrywa rzeczywistej szkody poniesionej przez powódkę. Okoliczność ta, w ocenie powódki, zdeterminowała konieczność wystąpienia do sądu o zasądzenie od strony pozwanej stosownej różnicy pomiędzy wartością przyznanego odszkodowania, a

sumą wyliczoną przez prywatnego rzeczoznawcę, opiewającą na kwotę 2.346,76 zł. Dodatkowo, powódka wskazała, iż powyższa kwota winna być powiększona o koszt wydatku poniesionego na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy. Stwierdziła też, że przedmiotowe żądanie uzasadnione jest obiektywnym i rzeczywistym następstwem zdarzenia szkodowego, powodującym powiększenie pasywów w majątku poszkodowanego (szkoda rzeczywista).

W odpowiedzi na pozew (k. 78-79) strona pozwana - Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana zakwestionowała wysokość kosztów naprawy pojazdu, to jest kosztów robocizny, gdyż pojazd nie był naprawiany w warsztacie firmowym, zaś sama powódka nie udowodniła, że koszty naprawy wyniosły rzeczywiście kwotę przez nią dochodzoną. W ocenie strony pozwanej zawyżona została ilość godzin niezbędnych do naprawy pojazdu a także zakres naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01.07.2013 r. doszło do zderzenia samochodu należącego do B. O. (2), posiadającego ważną polisę OC u strony pozwanej, z samochodem marki A. (...), numer rejestracyjny (...), którego właścicielem jest A. W.. W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia w pojeździe powoda między innymi tylnego zderzaka i tylnego, prawego błotnika.

- okoliczności bezsporne.

A. W. zgłosiła stronie pozwanej okoliczności związane z wyrządzeniem szkody przez ubezpieczonego w jej pojeździe w dniu 3 lipca 2013 r. Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 26.07.2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę o uznaniu zasadności roszczenia do kwoty 2.403,38 zł. Taką też kwotę, strona pozwana, wypłaciła A. W., tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę w pojeździe.

Powódka zleciła wykonanie prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy mgr inż. M. S. (1). W prywatnej opinii z dnia 11.07.2013 r. rzeczoznawca ten wskazał, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu powódki wynosi 4.750,14 zł brutto. Powódka poniosła koszty powyższej ekspertyzy w wysokości 350,00 zł.

W dniu 02.08.2013 r. powódka złożyła odwołanie od decyzji strony pozwanej, domagając się w nim zapłaty różnicy pomiędzy kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną, a wyrażoną we wnioskach końcowych prywatnej opinii rzeczoznawcy M. S. (2), powiększoną o poniesiony koszt za sporządzenie prywatnej opinii. W tym samym dniu powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2.696,76 zł na wskazany przez siebie rachunek bankowy. W dniu 4 września 2013 r. powódka wystosowała ostateczne wezwanie do zapłaty wyżej określonej kwoty.

W piśmie z dnia 12.08.2013 r. strona pozwana wezwała powódkę do przedłożenia faktur VAT uzasadniających wysokość stawki roboczogodziny, przyjętej w prywatnej opinii.

dowód:

- z decyzji (...) S.A. w W. z dnia 26.07.2015 r. k. 3,
- z dokumentacji zawartej w aktach szkody,
- z kosztorysu strony pozwanej k. 4,
- z odwołania powódki z dnia 02.08.2013 r. k. 6,
- z wezwania do zapłaty z dnia 02.08.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 7,
- z prywatnej opinii rzeczoznawcy k. 9-11,

- z rachunku nr (...),
- pisma (...) S. A. z 12.08.2013 r. k. 13,
- pisma powódki z 12.08.2013 r. k. 17,
- wezwania do zapłaty z 4.09.2013 r. k. 18

Koszt usunięcia uszkodzeń w pojeździe powódki powstałych na skutek zdarzenia z dnia 01.07.2013 r. wyniósł 4.777,11 zł.

dowód:

- z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych inż. J. K. k. 107-114 wraz z opinią uzupełniającą k. 139-148.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie w oparciu o dowody z dokumentów, którym dał pełną wiarę. Sąd wziął pod uwagę wnioski płynące z prywatnej opinii przedłożonej przez powódkę na okoliczność kosztów naprawy uszkodzonego samochodu do stanu sprzed zdarzenia, uznając jednocześnie wymienione opracowanie jako wyraz stanowiska powódki w niniejszym postępowaniu. Opinia stanowi jedynie argumentację faktyczną i prawną przytaczaną przez stronę postępowania na poparcie jej twierdzeń. Ma więc jedynie walor dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.) i stanowi dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd. Jednocześnie zaś opinia ta nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń – tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2010 roku, w sprawie o sygn. akt I CSK 199/09.

Istotnym w rozstrzygnięciu sporu okazał się dowód ze sporządzonej na zlecenie Sądu opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych.

Biegły sądowy dokonał wyceny uszkodzeń pojazdu powódki posiłkując się przy jej dokonywaniu systemem A.. Wycena została opracowana na dzień szkody, to jest na dzień 01.07.2013r. Biegły swoją wycenę dokonał przyjmując średnie stawki za naprawy blacharsko-lakiernicze oraz mechaniczne stosowane przez zakłady specjalizujące się w naprawach powypadkowych pojazdów samochodowych (dokonując odpowiedniego wskazania zakładów działających na terenie miasta N.) w tym również pozaserwisowych (nieautoryzowanych) o standardzie usprzętowania technicznego wystarczającego do prawidłowej naprawy. Stawka roboczogodziny w przedmiotowych zakładach specjalizujących się w naprawach blacharsko-lakierniczych kształtowała się w sposób jednakowy na poziomie 107 zł - 110 zł, zaś w naprawach mechanicznych oscylowała w granicach od 101 zł - 104 zł. Biegły dokonał w sposób prawidłowy uśrednienia wyżej wskazanych stawek, przyjmując w sposób zasadny, iż wynoszą one za naprawy lakiernicze 107 zł, natomiast za naprawy mechaniczne 101 zł. Za właściwe uznać należy określenie przez biegłego koniecznego czasu na dokonanie naprawy wymiany tylnego zderzaka. Biegły słusznie wskazał, iż wymiana dotyczyła elementu zewnętrznego, zlokalizowanego w miejscu wymagającym od osoby dokonującej naprawy dużej dokładności i staranności. Tym samym, uznać należy, iż stanowisko strony pozwanej w tym zakresie, to znaczy w przedmiocie twierdzeń o konieczności poświęcenia mniejszej ilości czasu na wykonanie przedmiotowej naprawy, to jest wymiany uszkodzonego elementu samochodu powoda, nie zasługują na uwzględnienie.

Uznać zatem należało za w pełni prawidłowe wyliczenie biegłego w przedmiocie określania całkowitego kosztu naprawy wynoszącego 4.777,11 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę sporządzona w niniejszej sprawie opinia stanowi obiektywny wykaz kosztów niezbędnych do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu w celu przywrócenia go do stanu używalności, sprzed jego

uszkodzenia. Opinia biegłego odznacza się walorem fachowości i stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy dający podstawy do konstruowania wniosków z zakresu wysokości poniesionej przez powoda szkody.

Ponadto, za uznaniem przedmiotowej opinii za pełnowartościowy środek dowodowy przemawiało sporządzenie jej w oparciu o całość dokumentacji złożonej do akt, jak również na podstawie oględzin ponaprawczych. Opinia została wykonana szczegółowo, a zaprezentowane w niej ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwoliło uznać tę opinię za pełną i kompletną. Logiczność i trafność wywodów biegłego, jak również ich zgodność z zasadami poprawnego wnioskowania wskazują, że autor opinii dysponuje rzetelną wiedzą specjalistyczną w tej dziedzinie. W ocenie sądu opinii tej nie można postawić tego rodzaju zarzutów, które z uwagi na przedmiot rozstrzygnięcia, pozwoliłyby sądowi odmówić jej wiarygodności i mocy dowodowej

Przechodząc do zasadniczej części rozważań wskazać należy, iż odpowiedzialność pozwanego wobec powódki, w związku ze szkodą poniesioną w mieniu wskutek zdarzenia z dnia 1 lipca 2013 r. nie była przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Odpowiedzialność tę, wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez właściciela samochodu, którego kierowca był sprawcą zdarzenia, strona pozwana uznała już przed wytoczeniem powództwa i dokonała na rzecz powoda częściowej wypłaty odszkodowania za uszkodzony pojazd. Wypada jednak wskazać, że podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę w zakresie będącym przedmiotem sprawy statuuje art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 415 k.c. w związku z art. 822 i nast. k.c. oraz przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. stanowi natomiast, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, przy czym zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Jak wynika z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Strony zawisłego przed Sądem procesu pozostawały w sporze, co do wysokości samego odszkodowania należnego w związku z uszkodzeniem pojazdu powoda.

Niewątpliwie sprawca zdarzenia (ubezpieczony) naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób zawiniony doprowadził do zdarzenia, a tym samym dopuścił się czynu niedozwolonego (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Nie podważała zresztą tego strona pozwana, która nie kwestionowała również, iż sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w okresie, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia. Należy raz jeszcze powtórzyć, iż w takim samym zakresie jak sprawca szkody, na podstawie umowy ubezpieczenia, odpowiadała za skutki tego zdarzenia pozwana spółka.

Odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń nie była kwestionowana w postępowaniu likwidacyjnym co do zasady. Powódka zgłosiła swoje roszczenie i część jej żądania została zaspokojona. W ocenie powódki wypłacona dotychczas kwota odszkodowania nie rekompensuje rozmiaru poniesionej przez powódkę szkody. W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła dodatkowych kwot wskazanych w pozwie.

Wskazać należy, iż do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność, szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą.

W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, że powódka poniosła w wyniku zdarzenia z 1 lipca 2013 roku szkodę, która była szkodą większą niż ta uznana przez pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym i zrekompensowana przyznanym odszkodowaniem w wysokości 2.403,38 zł

Wartość bowiem koniecznych napraw uszkodzonego pojazdu powódki przewyższała wartość przyznanego przez pozwanego ubezpieczyciela świadczenia.

Zaakcentować jedynie należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje więc z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Wskazać należy, że odszkodowanie ubezpieczeniowe, podobnie jak każde inne, ma zmierzać do naprawienia powstałej szkody. Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o Ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. W świetle powołanego unormowania nie budzi wątpliwości, że obowiązek zakładu ubezpieczeń wypłaty świadczenia z tytułu ubezpieczenia OC ograniczony jest do zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu na zasadach regulujących odpowiedzialność cywilną tych osób. Podlegającą naprawieniu – również przez ubezpieczyciela – szkodą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. jest zatem różnica pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę a stanem majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie- tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003r., w sprawie o sygn. akt IV CKN 387/01.

Podkreślić należy, że z art. 361 § 2 k.c. wynika zasada pełnej kompensacji poniesionej szkody, polegająca na tym, że odszkodowanie powinno co do zasady ściśle odpowiadać wysokości szkody. Poszkodowany w wyniku uszkodzenia samochodu może domagać się od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac i części służących doprowadzeniu uszkodzonego pojazdu do stanu odpowiadającego stanowi pojazdu sprzed jego uszkodzenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, w tym w szczególności wnioski wyciągnięte podczas dokonywania oceny dowodów, w tym oceny opinii biegłego sądowego, uznać należało, że szkoda w pojeździe jaką poniosła powódka na skutek zdarzenia z dnia 01.07.2013. r. wyniosła 4.777,11 zł.

Wyżej przedstawiona wartość nie odzwierciedla w sposób pełny poniesionej przez powódkę szkody. Winna ona zostać powiększona o poniesiony przez powódkę koszt opinii prywatnej sporządzonej przez rzeczoznawcę na jej wniosek. Koszt ten pozostawał bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę albowiem jej sporządzenie było niezbędne dla ustalenia wysokości roszczeń powódki celem ich przymusowego dochodzenia przed sądem. Na podstawie zleconej opinii powódka uzyskała bowiem informację o wysokości należnego jej odszkodowania oraz o tym, że odszkodowanie uznane i wypłacone jej przez stronę pozwaną nie stanowi pełnego pokrycia kosztów doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego. W oparciu o tę opinię powódka wywiodła swoje roszczenie i jej koszt w całości podlega zwrotowi.

Zatem powódka poniosła całkowitą szkodę w wysokości 5.127,11 zł (4.777,11 zł – koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wraz z kwotą 350,00 zł, jako wydatek poniesiony na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy). Powódka otrzymała już od strony pozwanej kwotę 2.403,38 zł. Tym samym, do zrekompensowania powstałej szkody pozostała wartość stanowiąca różnicę dwóch wskazanych kwot, to jest kwoty 5.127,11 zł i kwoty wypłaconej powódce przez stronę pozwaną. Pozostały do zrekompensowania przez stronę pozwaną uszczerbek powstały na skutek zderzenia w majątku powódki wynosi 2.723,23 zł. Będąc jednak związany granicami żądania pozwu, sąd w punkcie I zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę dochodzoną pozwem, to jest wartość 2.696,76 zł, która mieści się w wartości wyliczonej powyżej.

Powódka wystąpiła także z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty od dnia 01.08.2013 r. do dnia zapłaty. Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowi przepis art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tego artykułu wynika, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody.

W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w świetle art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca co do zasady odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W świetle opisanych regulacji prawnych należało przyjąć, że świadczenie z tytułu naprawienia szkody dochodzone od zakładu ubezpieczeń jest świadczeniem terminowym. Nie ulega przy tym wątpliwości, że powódka zgłosił szkodę ubezpieczycielowi pismem z dnia 03 lipca 2013 r. W związku z tym, przy uwzględnieniu wskazanego wyżej 30-dniowego terminu, należało uznać za zasadne żądanie zasądzenia odsetek dopiero od dnia 03 sierpnia 2013 r. wobec czego, należało oddalić żądanie zasądzenia odsetek za wcześniejszy okres.

Orzeczenie o kosztach czerpie normatywne uzasadnienie w regulacji zawartej w art. 98 § 1 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie powódka została zwolniona od kosztów sądowych, które ostatecznie stanowiła jedynie opłata sądowa od pozwu w kwocie 135 zł. W związku z powyższym, stosownie do przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 135,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Zgodnie bowiem ze wskazanymi przepisem kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, oraz tymi wydatkami, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisu art. 98 § 1 k.p.c. W tych okolicznościach należało stronę pozwaną obciążyć obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych z uwagi na przegranie procesu co do zasady w całości .

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV wyroku uzasadnione jest regulacją zawartą w treści normatywnej art. 84 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy. Przepis ten stanowi o tym, że Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiących różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Wydatki na opinię biegłego w sprawie wyniosły łącznie 628,26 zł (361,62 zł + 60 zł – opinia i 206,24 zł - opinia uzupełniająca). Strona pozwana wpłaciła zaliczkę na przedmiotowy wydatek w wysokości 800,00 zł. Stąd też, z uwagi na wyżej wskazane unormowanie, powstałą różnicę w wysokości 171,74 zł należało zwrócić na rzecz strony pozwanej.

Wobec powyższego należało orzec jak tenorze sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - powódce;
 - stronie pozwanej do rąk pełnomocnika r. pr. A. G.;
3. kal. 14 dni,

(...).05.2015r.